

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 895/2020
16.09.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Радослава Петровића и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног - адвоката Срђана Лазића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К број 243/2017 од 04.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 206/20 од 18.03.2020. године, у седници већа одржаној дана 16. септембра 2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Срђана Лазића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Бечеју 7К број 243/2017 од 04.10.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 206/20 од 18.03.2020. године, у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) Законика о кривичном поступку, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Бечеју 7К број 243/2017 од 04.10.2019. године, окривљени АА оглашен је кривим због извршења кривичног дела пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и на новчану казну, као споредну, у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што уколико не плати новчану казну у остављеном року, иста ће бити замењена казном затвора тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 1.- 3. ЗКП, окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда плати износ од 5.000,00 динара на име судског паушала, те износ од 17.100,00 динара на име трошкова вештачења, као и да Основном јавном тужилаштву у Бечеју плати износ од 29.160,00 динара на име трошкова вештачења, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 број 206/20 од 18.03.2020. године, поводом жалбе бранилаца окривљеног АА, а по службеној дужности, пресуда Основног суда у Бечеју 7К број 243/2017 од 04.10.2019. године преиначена је тако што је Апелациони суд у Новом Саду кривично-правне радње због којих је окривљени АА првостепеном пресудом оглашен кривим правно квалификовао као кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од 2 године и на новчану казну у износу од 200.000,00 динара, коју је дужан да плати у року од 3 месеца од дана правноснажности пресуде, с тим што ће суд у противном применом одредаба члана 51. став 2. КЗ новчану казну заменити казном затвора тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, док су жалбе бранилаца окривљеног АА одбијене као неосноване и у преосталом делу првостепена пресуда потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Срђан Лазић, због повреде кривичног закона из члана 439. став 1. тачка 1), 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати на поновно суђење првостепеном суду, или да побијане пресуде преиначи тако што ће према окривљеном одбити оптужбу.

Врховни касациони суд доставио је примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, па је у седници већа, коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да наведена повреда произилази из пропуста суда да примени одредбе члана 40. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, у којем је наведено да порески обвезник може поднети измењену пореску пријаву у року од 5 година, док је чланом 40. став 4. истог закона одређено да ако порески обвезник поднесе измењену пореску пријаву у том року, сматраће се да није учињено кривично дело. Према ставу браниоца, порески обвезник – привредно друштво, односно окривљени као директор овог привредног друштва, право на коришћење претходно плаћеног ПДВ-а користио је по решењу донетом од стране Пореске управе и одмах, након доношења другог решења којим му је то право измењено и утврђена обавеза плаћања – поступио по том решењу, платио дуговани износ и поднео измењену пореску пријаву, па предметно дело, због ког је оглашен кривим, није кривично дело.

У захтеву се истиче и да је окривљеном стављено на терет да је извршио кривично дело пореске утаје из члана 229. КЗ, које је другостепеном пресудом преиначено у кривично дело пореске утаје из члана 225. КЗ, те да из изреке правноснажне пресуде произилази да је евентуално извршио кривично дело навођење на оверавање неистинитог садржаја из члана 358. КЗ, а на који начин је у погледу

кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити и учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оценио је неоснованим, из следећих разлога:

У конкретном случају, првостепеном пресудом окривљени је оглашен кривим што је дана 15.08.2013. године у ..., способан да схвати значај свог дела и да управља својим поступцима, при чему је био свестан свог дела и хтео његово извршење, као директор „ББ“ ДОО ..., у намери да избегне плаћање пореза на додату вредност за порески период од 01.07.2013. године до 31.07.2013. године, дао лажне податке о чињеницама које су од утицаја на утврђивање обавезе за порез на додату вредност, на тај начин што је у пореској пријави ПДВ, која је предата Пореској управи истог дана, пријавио део претходног пореза у износу од 7.624.884,20 динара супротно одредби члана 28. Закона о порезу на додату вредност, незаконито користећи два документа са неистинитом садржином – извештај ДОО „ББ“ ... о извршеном попису трговачке робе на дан 31.07.2013. године у магацинима „ББ“ који се налазе у ... и у ..., као да су рачуни са правом на одбитак претходног пореза, иако попис није вршен, чиме је избегао плаћање пореза на додату вредност у наведеном износу, при чему је био свестан да је његово дело забрањено.

Из оваквог чињеничног описа дела у изреци правноснажне пресуде, по оцени овога суда, произилазе сва субјективна и објективна обележја кривичног дела пореска утаја из члана 225. став 2. у вези става 1. КЗ, због ког је окривљени АА и оглашен кривим правноснажном пресудом.

При томе, првостепени суд је правилно радње окривљеног АА правно квалификовао као кривично дело пореска утаја из члана 229. став 3. у вези става 1. КЗ (који се примењивао у време извршења кривичног дела и у време доношења првостепене пресуде). Међутим, како је након доношења првостепене пресуде, дана 01.12.2019. године почео да се примењује Закон о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“ број 35/19), другостепени суд је имајући у виду одредбу члана 5. став 1. и 2. КЗ, којом је прописано да ће се на учиниоца кривичног дела, уколико је после извршења кривичног дела измењен закон, применити закон који је најблажи за учиниоца, исте радње окривљеног правилно правно квалификовао као кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. ЗКП, обзиром да је за ово кривично дело прописана казна затвора од 2 до 8 година и новчана казна, односно блажа казна у односу на казну која је била прописана за кривично дело из члана 229. став 3. КЗ (од 2 до 10 година затвора и новчана казна).

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног, у делу у којем се нижестепене пресуде побијају због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, одбијен је као неоснован.

У преосталом делу, исти захтев одбачен је као недозвољен.

Наиме, бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости окривљеном преко браниоца. Међутим, у вези са овом повредом, бранилац у образложењу наводи да је

другостепени суд преиначио првостепену пресуду у погледу правне квалификације кривичног дела тако што је радње окривљеног квалификовао као кривично дело пореска утаја из члана 225. став 2. КЗ, за које је прописана мања казна затвора, а што је другостепени суд био у обавези да цени приликом изрицања казне, а што је пропустио да учини приликом одмеравања казне окривљеном.

Како се, по оцени овога суда, изложеним наводима захтева указује да другостепени суд није правилно одмерио казну с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, односно указује се на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, која у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП не представља законом дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека окривљенима преко бранилаца, то је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у овом делу одбацио као недозвољен.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП у делу у којем је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци пресуде.

**Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.**